

Peter brengt zijn Françoise per fiets naar laatste rustplaats: ‘Indrukwekkend én logisch’

Geen rouwauto, geen volgwagens en geen vlaggetjes, maar een rouwstoet van fietsen. Het is een bijzonder gezicht deze vrijdag in Enschede, als Peter Marinus zijn vrouw Françoise naar haar laatste rustplaats brengt. Op de bakfiets. „Dit is zo indrukwekkend en logisch tegelijk.”

Op het rode suède plateau van de bakfiets ligt de kist. Gemaakt van vlas: duurzaam materiaal dat straks weer opgaat in de aarde. Peter Marinus kijkt strak voor zich uit. Hij fietst zijn vrouw Françoise, na 48 jaar lief en leed, naar haar laatste rustplaats.

Zijn naaste familie fietst zwijgend achter hem aan. Uitvaartleider Pedro Swier houdt ondertussen met één hand de kist vast. Hij draagt een jacquet en hoge hoed, zoals het hoort bij een plechtigheid. Maar alledaags is dit allerm minst, op een tweewieler.

„Ik loop al 43 jaar mee”, zegt Swier. „Maar dit heb ik ook nog nooit meegemaakt. Maar het is niet alleen indrukwekkend, het is ook... logisch. Waarom zou je bij een uitvaart ineens kiezen voor prosecco en kaviaar, als je altijd sober en bewust hebt geleefd? Je voelt: dit klopt.”

Duurzaam afscheid

De fietsrouwstoet vertrekt vrijdagochtend vanuit Stokhorst richting de Ontmoetingskerk aan de Varviksingel. Daar komen bijna duizend mensen samen om afscheid te nemen.

Na de dienst stapt het gezelschap opnieuw op de fiets, langs een erehaag van mensen, op weg naar natuurbegraafplaats Christinalust. Ruim 7 kilometer verderop volgt een laatste afscheid, in besloten kring.

Onderweg trekt de fietsrouwstoet de aandacht van voorbijgangers en weggebruikers. Sommigen stoppen spontaan en vouwen de handen achter de rug. Anderen kijken verbaasd, zoekend naar wat dit precies is. Af en toe fietst een van de zoons vooruit om het verkeer te waarschuwen voor de bijzondere rouwstoet.

Goed voor de wereld

Het was Françoises wens. Zij overleed vorige week donderdag, op 68-jarige leeftijd, aan de gevolgen van kanker. Ze regisseerde haar afscheid grotendeels zelf. Het moest groen. Duurzaam. Zonder opsmuk. Met de fiets.

„Dat is de rode draad in ons leven”, vertelt Peter. „Françoise fietste altijd en overal naartoe. We hielden van reizen, van fietsvakanties, van buitenzijn. We zijn natuurliefhebbers. En we leefden bewust.”

Die bewuste keuzes zie je terug in de uitvaart. Geen rouwauto, maar een bakfiets. Geen marmeren steen, maar een natuurbegrafenis. Steeds meer mensen kiezen daarvoor: het aantal natuurbegrafenissen in Nederland steeg van zo’n 150 in 2011 naar meer dan 3600 in 2024.

Eigenlijk hadden Peter en Françoise het afscheid het liefst ook zonder bloemen gewild. „Dat zijn we in de hectiek vergeten op de kaart te zetten”, zegt Peter, glimlachend. „En het klinkt misschien raar, want we zijn ontzettend dankbaar voor al dat moois. Maar eigenlijk is het niks voor ons.”

Peter Marinus (68) werkt nog altijd als huisarts met een eigen praktijk in Enschede. Françoise werkte als jeugdarts. Samen kregen ze vier kinderen; drie zoons en een dochter. „Françoise was echt de spil in ons gezin”, zegt Peter. Hij straalt. En slikt.

Ook uitvaartleider Swier voelt zich verbonden met de familie. „Peter is al jaren mijn huisarts. En met mijn kinderen kwam ik bij haar, op het consultatiebureau. Deze mensen hebben een warm hart”, zegt hij. „Ze zijn goed voor anderen, en goed voor deze wereld.”

Tot het allerlaatste moment.